

ДВЕ ПРИКАЗКИ ОТ СЕДМОТО КОСТЕНУРЧЕ

Имало едно време една голяма костенурка. Тя имала седем малки костенурчета. Обикновено шестте от тях се примъквали до майка си и винаги спяли неразделно от нея. Но седмото, най-малкото, било много слабо и дребничко, и колкото и да се стараело, все не успявало да застане близо до майка си. Всяка нощ то премръзвало и една съзница се отронила от очичките му.

Първите шест есенни нощи били доста хладни, но пък седмата била толкова студена, че телцето на костенурчето се вледенило, а от очичките му се отронила една черна съзца и се търколила на земята. Така се вдървило то от студа, че постепенно се превърнало в малко камъче. Камъчето едвам-едвам се движело и накрая замряло в един ъгъл на тяхната къща. Около него съзциците, които то проронило, се превърнали в малки красиви цветенца.

Когато голямата костенурка се върнала, тя забелязала камъчето и седемте цветенца край него. Част от тях били чисто бели, а седмото - изцяло черно. То било най-красивото и майката костенурка решила да го подари на седмото си най-малко костенурче. Но първо подарила по едно бяло цвете на шестте си по-големи костенурчета и колкото и да търсила седмото, за да му подари черното цвете, тя не успяла да го намери. Много ѝ домъчняло и както гледала черното цвете, залебязала как от него се търколила една съзца. Костенурката

се досетила, че цветето би трябвало да знае нещо за нейното дете. Съззата бавно се стекла, паднала върху камъчето и блеснала като звездица. По този начин цветето искало да насочи вниманието на костенурката към нейното чедо, но тя погрешно разбрала знака и тръгнала да търси детето си при звездите.

- Звездици-сестрици, кажете, видели ли сте някъде моето костенурче?

Всяка от звездите поглед ѝ отговорила:

- Майчице клета, ние осветяваме земята надлъж и нашир, но не сме виждали твоето мъничко костенурче.

Натъжена, костенурката се върнала вкъщи, за да разбере какво още ще ѝ подсказе черното цветенце. То проронило още една съзца звезда, бистра като дъжда, която отново паднала върху камъчето, за да го покаже на майката, но тя пак погрешно разбрала знака и тръгнала да търси детенцето си при дъжда. Стигнала до него и го попитала:

- Кажу, миличък дъждецо, не си ли виждал мъничкото ми костенурче?

И дъждът тъжно ѝ отговорил:

- Майчице мила, аз поливам земята

надлъж и нашир, но не съм виждал твоето костенурче.

Посърнала и унила, костенурката се върнала вкъщи и видяла, че цветето е повяхнало, сложила главичката си върху камъчето. Станало ѝ тъжно за цветенцето. Приблизила се до него, погалила го и попитала:

- Кажу, миличко, видяла ли си моето мъничко костенурче?

Като галила цветенцето, ръката ѝ докоснала камъчето, в което се било превърнало костенурчето. То почувствало майчината топлина, бавно отворило очички и промълвило:

- Майчице мила, аз съм твоето костенурче!

Костенурката нежно го прегърнала. Майчината обич и топлина възвърнали предишния му вид. Малкото цветенце също станало свежо и весело. Майката целунала своето дете и му подарила черното цветенце. Братчетата и сестричетата на костенурчето разбрали причината за неговата мъка.

